

Macskák és emberek

Rosszul mentek a dolgaink Barbarával. Hetek óta veszekedtünk és minden egyes alkalommal abban maradtunk, hogy szakítunk, de aztán másnap újra és újra kibékültünk. Tanulva a korábbi esetekből, ezúttal abban állapodtunk meg, hogy az elválásunk végleges és visszavonhatatlan. Abban is megegyeztünk, hogy mindennek ellenére továbbra is barátok maradunk. Barbara a barátnőm volt. Mindketten egyetemre jártunk, huszonegy évesek voltunk, és a korukhoz illően végletekben gondolkodtunk és a pillanatnak éltünk.

A macskát engesztelő ajándéknak szántam; egyben jó ürügynek tűnt, hogy találkozak Barbarával, és beszéljek vele erről az elhamarkodott döntésről, amelyet abban a pillanatban, hogy magamra maradtam, természetesen megbántam. Keserves éjszakám volt, egy pillanatra sem tudtam lehunyni a szemem. A gondolataim a barátnőm – illetve már csak a volt barátnőm, állapítottam meg magamban elkeseredve – körül jártak. Sorra idéztem fel a kapcsolatunk szép, sőt akkor este már megismételhetetlenül gyönyörűnek tűnő pillanatait; sírva fakadtam; magamat átkozva szólítottam Barbarát; „kérlek, gyere vissza!”. A sötétségnek rimáncodtam – persze hasztalan. Ha lett volna mobilom, nyilván üzenetekkel bombázom; a Facebook világában újabb és újabb közös fotókat meg nyálás számok videoklipjeit töltöttem volna fel az oldalamra – de a '90-es évek elején más módszerekhez kellett folyamodnom.

A macskát a Fény utcai piacon vettem egy öregasszonytól. Egyszerű házimacska volt, csak a szőre színe tért el a két szürkétől, akikkel egy újságpapírokkal bélelt papírdobozban kóválygott. A kismacska fehér szőrét apró barna foltok tarkították, amitől úgy nézett ki, mint egy igazi ragadozó kicsinyített mása – azonnal el is neveztem Tigrisnek. A macskához kaptam egy cipősdobozt, amelynek a tetejére apró lyukakat vágtak. Amint rátettem a dobozra a fedelet, a macska pánikba esett, és megpróbált kiszabadulni. Időről időre nekifeszült a doboz oldalának, és úgy forgolódott, mint egy kígyó a zsákban; végül bepisilt. Csak akkor nyugodott meg, amikor megettem lángossal.

Hamarosan az 5-ös buszon ültem, ölemben a doboz, benne a macskával.

Barbara családja a Rózsadombon lakott. A szülei igazi nagymenők voltak. Az apja főmérnök volt valami műszergyárban, amit akkoriban privatizáltak. Azt beszélték, hogy a dolgozói részvényekkel machinált valamit. Lehetett benne némi igazság, mert miután

a külföldi multi átvette a gyárat, és a termelés racionalizálásra hivatkozva a munkások felét elbocsátotta, Géza bácsi nemcsak az állását tartotta meg, de előbb igazgató, majd tulajdonostárs is lett a cégben.

A buszmegállótól tíz perc séta után érkeztem meg Barbaráékhoz; egy régi villában laktak, tágas kerttel, benne ősfás ligettel. A ház mögött úszómedence kékllett. Meleg nyári napokon gyakran fürödtünk benne Barbarával, napoztunk a partján, miközben az apja italait iszogattuk. Géza bácsinak hatalmas whisky-gyűjteménye volt, olyan fajták sorakoztak a szivarszoba polcain, amelyekről előtte még csak nem is hallottam, nemhogy kóstoltam volna őket. „Mit iszunk, gyerekek?!”, kérdezte minden alkalommal, ha találkoztunk. Annak ellenére, hogy egy nagy gyár tulajdonosa volt – ezért az én szememben komoly és persze sikeres embernek számított –, meglepően lazán kezelte ezeket a helyzeteket. Meglazított színes nyakkendőivel, örökké szerteálló hajával inkább egy bohókás professzorra emlékeztetett, mint a volt szovjet blokkban gyorsan terjeszkedő multi igazgatójára. Barbara anyja, éppen a férje ellentéje volt. Jól menő ügyvédi irodát vezetett, Jaguárral járt és a legváratlanabb helyzetekben is képes volt megőrizni a hidegvérét. Valahányszor a férje megpróbálta magához ragadni a kezdeményezést, „Jaj, Géza, fejezd már be!”, oltotta le. Úgy vettem észre, hogy kettőjük közül a nő hordja a nadrágot.

Benne jártunk a tavaszban, az egyenletesre nyírt zöld pázsit, a fák leveleit rezegetető könnyű szellő, a virágok felett apró helikopterekként lebegő méhek serege azt a meghittséget és nyugalmat sugározta, amely az egész környékre oly jellemző volt. Minden alkalmat, amikor feljöttem a városból a barátnőmhöz, szabadulásként éltem meg. Irigykedve gondoltam az itt élő emberekre, az életük minden napját derűsnek és gondtalannak képzeltem. Boldog voltam, hogy Barbara révén, ha csak rövid időszakokra is, részese lehetek ennek az idilli világnak, amelynek oly szívemarkoló ellentéte volt az a viharvert vad környék, ahol felnőttem.

Az Aradi utcában laktam a szüleimmel, egy régi körfolyosós ház második emeletén. A golyó lyuggatta homlokzatú, málló vakolatú házak, az apró, poros kirakatú üzletek, a mindennapi léért könyörtelen küzdelmet folytató lakók elcsigázott tekintete különösen szomorú és reménytelen hangulatot kölcsönzött a kerületnek. Ráadásul a környező utcák tele voltak cigányokkal és más kétes egzisztenciájú alakokkal – az embernek sötétedés után nyitva kellett tartania a szemét.

Megnyomtam a csengőt, és szokás szerint a kertkapu fölé szerelt biztonsági kamerába integettem. Sokáig nem történt semmi, senki sem nyitott ajtót. Ennek ellenére biztos voltam benne, hogy van valaki otthon, mivel a ház hátsó fertálya felől, ahol a medence volt, zene szólt. Rövid hallgatóság után azt is megállapítottam, hogy csak Barbara lehet az, mert a torz recsegésből sikerült kivennem a Sex Pistols *Holidays In The Sun* című számának dübörgő négynegyedes ritmusát. Annyiszor kellett meghallgatnom vele, hogy ha a legmélyebb álmomból vernek fel, akkor is azonnal felismerem a dalt, amelynek megírására – ezt is tőle tudtam meg – egy Jersey szigetre tett kirándulás ihlette a bandát.

Hosszú percek teltek el így, csengetéssel és integetéssel. A türelmem fogytán volt, ráadásul a macska is feléledt. Megint forgolódni kezdett, nyávogott és fújató hangokat adott ki. Végül lement a szám, és a pillanatnyi csöndet kihasználva jó hosszan újra megnyomtam a csengőt.

– Hát ő? – kérdeztem a Barbarától, akit valóban a medence partján találtam.

– Ő? – válaszolt kérdéssel a kérdésemre, miközben, mint aki csak most veszi észre, hogy valaki más is van ott még rajtunk kívül, egy gyors pillantást vetett a háta mögött álló piros tarajfrizurás alakra. – Ő Rotten.

– Szeva – bőfögte felém a Rotten névre hallgató, velünk nagyjából egykorú magas fiú. Ahhoz képest, hogy punk, szép, már-már lány arcvonásai voltak, de a hideg acélkék szem ördögivé varázsolta őket.

– Dani vagyok – mutatkoztam be, majd a meglepetésemből ocsúdva hozzátettem: – Már találkoztunk.

Pillanatnyi csönd következett.

– Lehet... végül is annyi emberrel találkozom – felelte végül Rotten, de látszott rajta, hogy az információ semmilyen hatással sincs rá. Nem fogtunk kezét, Rotten továbbra is ott ácsorgott Barbara mögött, és egy foltot bámult a medencét szegélyező faburkolaton. Úszóshortban volt, valószínűleg ez zavarhatott meg, ezért nem ismertem fel azonnal. Rottennel az azóta Széll Kálmánra átkeresztelt Moszkva téren találkoztam először, amikor néhány hete elkísértem Barbarát az egyik terepmunkájára. A barátnőmnek, nyughatatlan természet lévén – ezt többször is kijelentette magáról –, gyakran változott az érdeklődési köre, így a szakok is, amelyeket az egyetemen felvett. Éppen szociológiát tanult; a nyolcvanas évek underground és punk mozgalmait tanulmányozta „a diktatúra fényében”. Emiatt gyakran jártunk ingyen az akkoriban menőnek számító együttesek koncertjeire. Barbara – nem kis bosszúságomra – sok zenészt meg félvilági arcot ismert ezekből a körökből; gyakran lébecolt a barátnőivel az egykori Moszkva téren, hogy az ott ténfergő, a járókelőktől pénzt meg cigit lejmoló, Csibe, Göte, Hidrogén, Joe és hasonló néven futó punkokkal beszélgessenek a mozgalmuk múltjáról, jövőjéről, a punk életézésről és a drogokról. Az idősebbeket a '70-es, '80-as évekbeli kalandjaikról, a hatósági vegzálásokról meg hasonlókról faggatták.

Sokáig nem értettem, hogy az olyan szép és okos lány, mint Barbara, aki ráadásul a Rózsadombon lakik – meg persze a többiek is –, mit akar ezektől a züllött alakoktól. Én a magam részéről – ahogy más normális emberek is tették – minden alkalommal, ha arra jártam, igyekeztem őket messziről elkerülni.

Rottent, akit valójában Martinnak hívtak, Barbara mutatta be nekem. Kiderült, hogy nem csak ők, de szüleik is régóta ismerik egymást. Az volt az érzésem, hogy régen kavartak Barbarával, már ezért sem volt túl szimpatikus. Rottenék néhány utcányira laktak a barátnőm villájától, nyilván ők is privatizáltak ezt-azt. Martin a Képzőművészeti Főiskolára járt festő szakra; volt egy zenekara, amelyet nem túl elmés módon – ahogy saját magát is – a Szex Pistols énekeséről Rottennek nevezett el. Afféle főnököt vagy inkább ideológust játszott a Moszkva téri bandában. Ha csak tehette, magához ragadta a szót; úgy beszélt, mintha egy élő punk-lexikon lenne. Angolul idézett híres együttesektől, és a többi fogatlan, rohadó szájú szerencsétlen ámulattal hallgatta, amint a punk mozgalom múltjáról, jelenéről és jövőjéről magyarázott. De hiába játszotta a vagányt, az első pillanatban láttam, hogy – ellentétben a banda többi tagjával – nem csöves, és esténként biztosan nem a Moszkva téren hajtja álomra a fejét. Azt hiszem, ő fizette a többiek italát és cigijét, ezért fogadták be, ezért néztek úgy rá olcsó drogoktól homályos tekintetükkel, mint egy istenre.

Nem telt bele néhány nap, és már az akkor nagyon menőnek számító Fekete Lyukban hallgattam Rottent és a zenekarát. Néhány tucat hozzá hasonló vasárnapi punk előtt produkálta magát, tépte a gitárt és összevissza üvöltözött. Összesen négy számot játszottak, de annyira rossz és kezdetleges volt a hangosítás, hogy alig érttem valamit a dalok szövegéből. „Anarchia/általános anarchia/világvége anarchia”, nagyjából erre a refrénre emlékszem az egészből, de erre is csak azért, mert vagy százszor elismételte. A zenekar mögé, a falra Rotten festményeit vetítették, csupa kaotikusan színes pacát. A koncert után kénytelenek voltunk Rottennel meg a barátnőjével sörözni. Rotten nője, annak ellenére, hogy úgy öltözködött, mint egy hajléktalan – fekete szakadt harisnyát, bakancsot, farmersortot meg egy melltartó-szerű ruhadarabot viselt –, nagyon is figyelemreméltó jelenségnek tűnt. Szonja magas, vékony lány volt, de, mintegy rácáfolva az alakjára, nagy telt melle volt, amiből alig rejtett el valamit az apró top. Az arca akár Cindy Crawfordé is lehetett volna. Azonnal láttam, hogy Rotten a nők kedvence. Barbara arcán is észrevettem a rajongás jeleit, amikor ez a kretén a punk mozgalomról, a hülye zenekaráról vagy a totál értelmetlen festményeiről magyarázott. Gyorsan fellobbanó és nem alaptalan féltékenységet egyedül Szonja jelenléte csillapította. Örömmel nyugtáztam, amikor előbb Rottennel elkurjantja magát „gyere ide, baby!”, aztán egymás haját tépve csókolózni kezdenek.

– Hát te? – tért magához a szemmel láthatóan meglepett Barbara.

– Én? – most rajtam volt a sor, hogy visszakérdezzek. Rövid, dermesztő sarkvidéki csönd következett, miközben abban reménykedve, hogy Szonját is ott találom valahol a medence partján, Barbara válla felett nézelődtem. Nem volt ott. Kénytelen voltam kívágni ma-

gam az egyre kellemetlenebbé váló helyzetből: – Boldog születésnapot Barbara! – mondtam, és már nyújtottam is felé a dobozt a cicával.

– Csak egy hónap múlva lesz! – mondta őszintén meglepődve. Ezzel természetesen én is tisztában voltam, de nem akartam Rotten előtt a magánéletünket kitergetni. – Akkor is a tiéd – suttogtam – ... mert szeretlek – ezt már szinte csak magamban tettem hozzá, miközben Rottenre pillantottam. Martin még mindig egykedvűen bambult maga elé.

– Ez egy macska! – kiáltott fel Barbara, és azonnal visszazárta a doboz fedelét.

– Igen! Hát nem cuki?!

– Honnan vetted, hogy én pont egy macskát szeretnék születésnapomra? – kérdezte gyanakodva válasz helyett, miközben újra belekukkantott a dobozba.

– Te mondtad.

– Valóban? – a hangja szinte vibrált a feszültségtől, és még mindig tele volt gyanakvással.

– Igen. Nem emlékszel? Pont a Moszkván mondtad, amikor láttunk néhány eladó cicát. Akkor mondtad, hogy Dani, nézd már, milyen aranyosak ezek a cicák, úgy szeretnék én is egyet. Mikor veszel nekem? – meséltem a tőlem telhető legnagyobb beleéléssel a hirtelenjében kitalált hazugságot, miközben elképzeltem és rögtön utánoztam is Barbara negédes hangját. Mert az valóban igaz volt, hogy láttunk néhány eladó macskát, és az egyiket Barbara meg is akarta simogatni – aztán egészségügyi okokra hivatkozva gyorsan visszasa is húzta a kezét –, de azt már nem mertem volna eskü alatt vallani, hogy meg is akarta venni valamelyiket. Mindenesetre szó sem lehetett róla, hogy bevalljam az igazságot: egyszerűen csak ürügyet kerestem, hogy újra lássam és visszaszerezsem Barbarát.

– És te megvetted – a hangja szinte már tárgyilagos volt.

– Igen, a Fény utcai piacon, egy öreg nénitől.

– Akkor ezek szerint orvos még nem is látta, és oltást sem kapott meg ilyesmi? – szegezte nekem a kérdést, miközben mély undorral az arcán rápillantott a dobozra.

– Nyugi, ez egy jó fej macska, egyből látszik – mondtam, és megpróbáltam levenni a doboz fedelét, hogy együtt vegyük újra szemügyre a cicát. Abban reménykedtem, hogy egy közös simogatástól nemcsak a macska, de irántam is megenyhül Barbara. A barátnőm keze azonban olyan erővel szorította le a doboz fedelét, mint egy acélcsapda. Képtelenség lett volna akárcsak megmozdítanom is, anélkül, hogy széttépném.

– Ez egy jó fej cica – nyugtattam tovább a szemmel láthatóan egyre idegesebb exemet.

– Aha... és mit eszik?

– A jó fej öreg néni szerint tejet meg maradékokat. Én lángossal ettettem meg.

– Nézd, Dani, én... – idáig jutott, de aztán hirtelen meglátott valamit a hátam mögött, mire egyetlen határozott mozdulattal az egyik napozóágy alá csúsztatta a dobozt.

– Sziasztok gyerekek! Helló ifjúság! – Megérkeztek Barbara szülei.

– Csókolom! – köszöntem gyorsan.

– Hagyjuk már ezt a csókolomozást, Péterkém! Mondd nyugodtan, hogy szia, helló, és már ezerszer elmondtam, hogy nyugodtan tegezz bennünket – helyeskedett Barbara anyja.

– Dani – mondtam dacosan, magamról is megfeledkezve.

– Tessék? – kérdezett vissza értetlen képpel.

– Daninak hívnak.

– Hát persze! Hát persze! Danikám! – nevetett fel.

– Na, mi a nagy helyzet ifjúság? – lendítette felém az öklét Géza bácsi. Az volt mániája, hogy köszönés gyanánt, mintegy demonstrálva férfias barátságunkat, üssük össze az öklünket. Azt hiszem túl sok MTV-t nézett, és minden fiatal rappernek képzelt. Az egész nagyon menő dolognak tartotta. Voltak más furcsaságai is. Például farsangkor, ellentétben a többiekkel, akik Napóleonnak, Julius Caesarnak meg ilyesminek öltöztek, ő képes volt megjelenni egy zöld melegítőszettben, a fején sárga micisapkával. „Spenót tükröttojással”, felelte a jelmezét firtató kérdésekre. Hát ilyen volt ő.

– Szia, Géza! Szia Orsolya... bocsánat, Orsi! – üdvözöltem újra őket, miután leöklöztem Barbara apjával. Az anyja már többször kijavított, amikor Orsolyának szólítottam.

„Az Orsolya olyan hivatalos, mintha egy apáca neve lenne, pedig nem vagyok az”, nevetett össze az egyik ilyen alkalommal a férjével. „Hát, apáca az biztos nem vagy”, helyeselt pajzán vigyorral az apja.

– Csá – vetette oda nekik köszönésképpen Rotten. Szemmel láthatóan semmilyen gondot sem okozott neki, hogy tegezze Barbara szüleit. Géza bácsival is leöklözött; nagyon lazán csinálta, nem olyan erőltetett és görcsös mozdulattal, mint én, és közben azt mondta: „Szeva Géza bá!”

– Na, így már jó – csapta össze a tenyerét Barbara anyja. – És mi van veletek, gyerekek? – majd a választ meg sem várva Rottenhez fordult. – Martinka – fogalmam sincs honnan tudta a nevét, mikor az enyémet hónapok alatt is képtelen volt megjegyezni –, hogy vannak a szüleid?

– Ööö... asszem jól vannak – felelte Rotten nem túl meggyőző hangon. – Vagy éppen külföldön – rántotta meg a vállát, mint akinek teljesen mindegy, hogy az apja él-e vagy hal-e.

– Üdvözljük őket – mondta Barbara anyja. Géza bácsi, mint az indiánok, a tenyerét Rotten felé fordítva felemelte a kezét...

... és ekkor látta meg Barbara anyja a macskát. Tigris kimászott a dobozból, és a medence vizét nyalogatta, de nem ízlett neki a klór, prüszkölve hátrált a víztől, egészen addig, amíg a lábának nem ütközött.

– Úristen, ez mi!? – kiáltott fel, majd kétségbeesetten előbb a lányára, aztán rám nézett.

– Szülinapi ajándék Barbinak – magyaráztam a helyzetet. – Illetve ajándék – javítottam ki magamat, mivel eszembe jutott, hogy csak egy hónap múlva lesz a jeles nap. – Nagyon menő macska, majd meglátjátok – tettem hozzá eléggé bénán.

– Élő? – kérdezte Géza bácsi.

– Úgy néz ki... eléggé élőnek tűnik ez a... – szólalt meg Rotten. Hálás pillantást vettem rá, mert ha csak néhány másodpercre is, kikerültem a figyelem középpontjából. Sajnos nem folytatta.

– A te ötleted volt? – fordult előbb a lánya, aztán, mint a véreb, ami szagot fogott felém. Úgy éreztem magam, mintha gyanúsított lennék egy kihallgatáson.

– Nem... ööö Danié – hebegte Barbara.

– Tényleg jó fej cica – próbálkoztam újra. – Tigrisnek hívják.

– Tigris! Tigris! Éjszakánk erdejében sárga láng... – szavalta a Géza bácsi Blake versét, de a felesége egyetlen mozdulattal elhallgatatta. – Géza! Ezt most fejezd be! Nagyon szépen megkérlek, hogy ezt most fejezd be! Ez most komoly dolog!

– Oké! Oké! – emelte fel mindkét kezét megadóan Barbara apja.

– Tigris nagyon jó fej, egy öreg nénitől vettem, abszolút házi – mantráztam, mint egy varázsigét, ki tudja már hányadszor az elmúlt néhány percben. De Barbara anyjára nem hatott a varázslat. Düh torzította el arisztokratikus arcvonásait, amelyeket a lánya is örökölt és számomra oly vonzóvá tette, amikor az anyja újra felém fordult: – De nem itt kisfiam! De nem ebben a házban! Az én perzsaszőnyegeimet nem fogja összepisálni, az biztos! Géza – fordult megint a férje felé – csinálj már valamit! – mondta ideges sürgető mozdulat kíséretében.

– Na akkor... – kezdett bele Géza bácsi, de aztán el is akadt, tanácstalanul meredt a feleségére.

– Géza! – mordult rá Barbara anyja.

– ... nos, akkor most ezt... szóval ezt a Tigrist vagy mit, szépen visszaviszed oda, ahonnan hoztad... vagy haza a saját szüleidhez – engedelmeskedett Barbara apja.

– Az Aradi utcába – tette hozzá Barbara anyja megvető hangon.

– Figyelj Géza, ez egy jó fej macska... ezt biztos, hogy bírni fogjátok Barbival... meg persze te is, Orsi – fogtam könyörgőre, és segélykérően Barbarára pillantottam. Lesütötte a szemét, és kicsit oldalt lépett, hogy az anyja takarásába kerüljön.

– Ne tegezz, jó?! Ne tegezz, azért az alapvető tiszteletet add meg nekem a saját házamban! – lövellt felém ádáz pillantásokat Barbara anyja, aztán nyakon ragadta a macskát és a kezembe nyomta. Többet nem szólt, csak a szemével jelezte, hogy merre van a kijárat.

Már a kapuban álltam, amikor utánam szólt Barbara apja:

- Köszönés?
- Csókolom.
- Mit iszunk, gyerekek? Mit iszunk, gyerekek? – ezek voltak az utolsó szavak, amelyeket hallottam.

Egy játszótérig jutottam.

Nem tudom, mennyi ideig ülhettem a padon, az ölemben a macskával, amikor egy kislány szólított meg:

- Szia.
- Szia.
- A tiéd a cica?
- Az enyém.
- Megsimogathatom?

– Persze – feleltem, és lopva körülnéztem. Anyukák beszélgettek nekünk háttal, előttük két kisfiú túrta a homokot, madarak csiviteltek a fák lombjai közt, kicsit távolabb gyerekek sivalkodtak, egyébként csend volt. – Tigrisnek hívják, nagyon jó fej macska – biztatam a lányt, aki a kiscica hátát simogatta, majd magamat is meglepve könnyedén így folytattam: – Ha szeretnéd, neked adom.

- Tényleg? – kerekedett el a kislány szeme. – Tényleg az enyém lehet?
- Persze – mondtam és a kezébe nyomtam a macskát.

Nagyjából tíz-tizenöt lépést tehettem meg, amikor éles metsző női hang törte darabokra a játszótér idilli csendjét: – Ez honnan vetted?! Tedd le, de azonnal! Biztos tetves vagy bolhás! Megőrülök! Egy pillanatra hagyom magára és... Megőrülök! Tedd már le, agyhártyagyulladásos lesz! Ezt nem hiszem el!

Sietősre fogtam a lépteimet, nem fordultam hátra. Újabb, nagyjából húsz lépés után ugyanaz a hang: – Hé, maga ott! Álljon meg! Vigye innen a rohadt macskáját! Megőrülök! Álljon meg! Valaki állítsa meg! Megőrülök!

Előbb kocogásba kezdtem, de a hang gazdája meglepően jól bírta a tempót, végig a nyomomban loholt. Végül vad rohanásban kerestem menekülést, és egy hosszú – legalábbis nekem végtelenül hosszúnak tűnő – sprint után sikerült leráznom a nőt. Közben leértem a Pasaréti útra; éppen jött az 5-ös busz. Az ajtók sziszegve bezárultak, és egy nagy rándulást követően a busz elindult lefelé a Moszkva tér irányába. Csak ekkor mertem visszaneézni alámérülő Atlantiszomra: de csak az út szürke betonsávját láttam, a fák lombja font köré zöld koszorút. ■ ■ ■

■ **Kötter Tamás** 1970-ben született Csornán. Jelenleg Budapesten él, és ügyvédként dolgozik. Kötetei a Kalligram Kiadónál: *Rablóhalak* (2013), *Dögkeselyűk* (2014) *A harcból nincs elbocsátás* (2015)